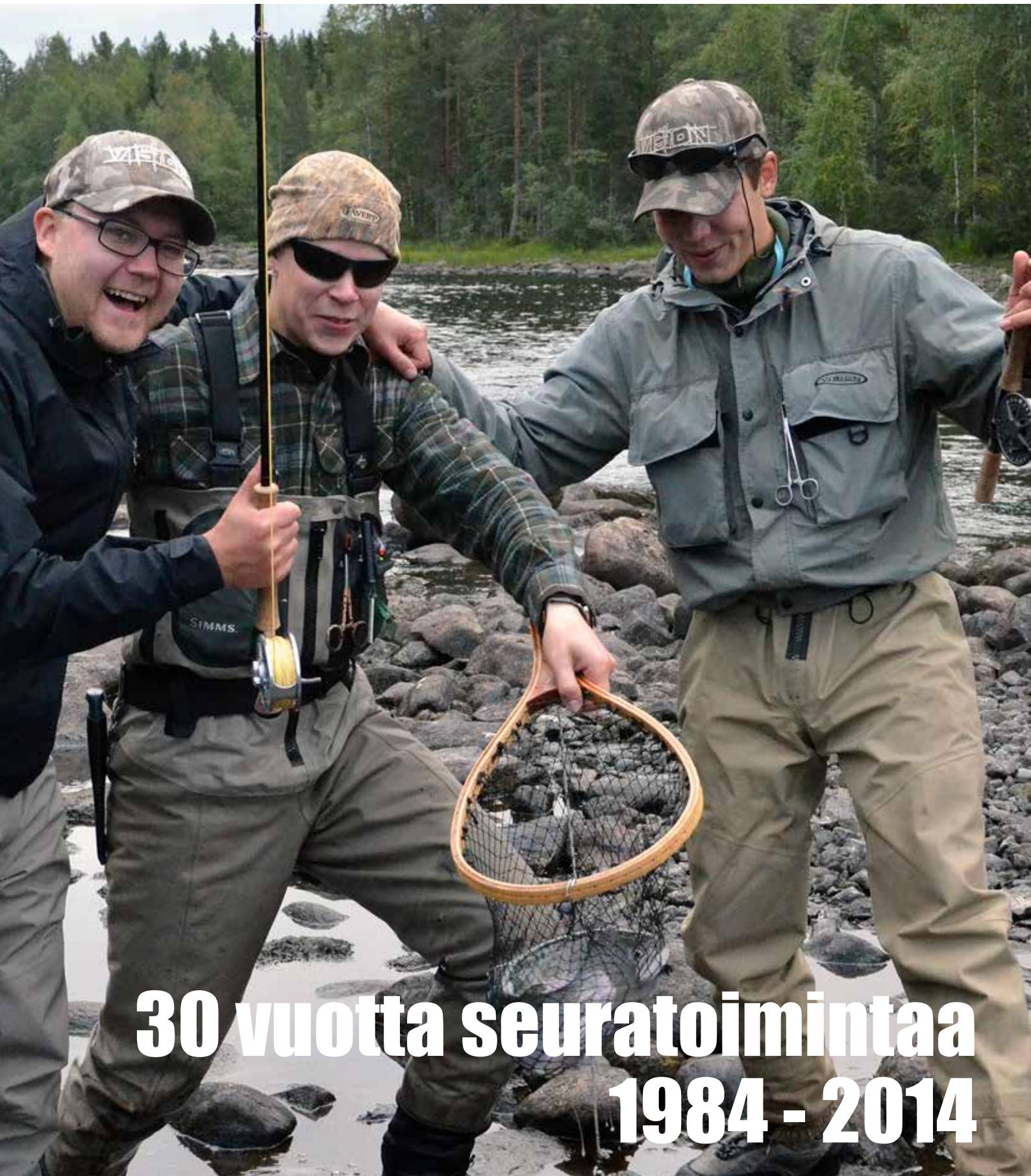

Joensuun Perhokalastajat ry
Juhla **TUIKKI** 2014

**30 vuotta seuratoimintaa
1984 - 2014**

T u i k k i

Joensuun Perhokalastajat ry

S i s ä l t ö

Joensuun perhokalastajat ry, 30 vuotta, 1984 - 2014.....	3
Juhlapuhe.....	9
Minusta ei tullut perhonsitojaa.....	13
Hemin sidontapenkistä!.....	14
Skibotnin vuono.....	16
Ikämies ryhtyy perhokalastajaksi.....	17
Carelian Queen.....	18
Ruunaan kisaviikonloppu.....	19
Vuosien varrelta.....	23
Syrjäsen Laurin perhoja.....	24
Pöytäkirja - Joensuun perhokalastajien perustavasta kokouksesta 12.5.1984.....	28
Hallitus vuodelle 2015.....	30

Kannessa Jussi Kettunen, Lauri Tuovinen ja Antti Kuosmanen. Ruunaan kisoissa 2014.

Joensuun perhokalastajat ry, 30 vuotta, 1984 - 2014

Teksti pj. **Pasi Tukiainen**

Kuvat **Erkka Kuittinen**

Seuran perustamisvuonna elelin Kiteellä. Kalastin kyllä, mutta en vielä tiennyt perhokalastuksesta muutamaa lukemaani lehtiartikkelia lukuun ottamatta yhtään mitään. Joensuun kaupungissa muutamat asiaan enemmän vihiäntyneet herrasmiehet olivat tulleet yhteistuumin siihen tulokseen, että Joensuuhun tarvitaan perhokalastusseura.

Vuodesta 1984 on tultu pitkä ja mielenkiintoinen matka vuoteen 2014. Tälle matkalle mahtuu äärettömän paljon hienoja tapahtumia perhokalastukseen, seuratoimintaan ylipäätänsä, ja perhonsidontaan vahvasti liittyen. Jo heti seuran perustamisvuonna Joensuussa järjestettiin ensimmäinen klassisten lohiperhohojen sidontakurssi, jossa oppiansa jakoi itse Nils Lukkari. Oletettavasti tästä ensimmäisestä kurssista sai alkunsa suuri innostus perhonsidontaan seuramme hiljalleen kasvavan jäsenistön keskuudessa. Vuosien edetessä, ja kokemuksen lisääntyessä, osasta jäsenistöä kehkeytyi mestaritasoita. Jäseniemme meriittilistoilta löytyy useita maailmanmestaruuksia, pohjoismaiden mestaruuksia sekä suomenmestaruuksia. Veli Autti, ja jo edesmennyt, seuramme ”kummisedäksi” nimetty Lauri Syrjänen lisäsivät omalta osaltaan valtavasti innostusta perhonsidontaan jaloon taitoon. Nämä herrasmiehet vetivät monia kursseja jäsenistöllemme, ja vuosien varrella osalle jäsenistämme syntyi heihin elämänmittaisia ystävyysyhteistyösuhteita.

Toimintaa on ylläpidetty aktiivisena muillakin sektoreilla. Vuonna 1997, jolloin allekirjoittanut oli jo ehtinyt harrastaa perhokalastusta siinä määrin, että alkoi jo oppia tiettyjä niksejä, kuinka kala saadaan ottamaan perhoon, seura

järjesti perhokalastuksen SM-loppukilpailun Ruunaan koskilla Lieksassa yhteistyössä Suomen urheilukalastajien liiton, sekä Suomen kalamiesten keskusliiton kanssa. Vuonna 1998 ilmestyi ”Perhokalastajan Ruunaa” – opaskirjanen, jonka toteutukseen seura osallistui aktiivisesti muiden julkaisuun liittyvien tahojen kanssa. Seuraavana vuonna järjestettiin ensimmäiset Joensuun perhokalastajien isännöimät perhonsidontaan SM-kilpailut Polvijärvellä Huhmarissa. Joensuussa on tämän jälkeen kilpailtu perhonsidontaan SM-tittleistä vuosina 2005, 2010 ja 2012.

Varsinaisia kerhoiltoja on vietetty Tuulentien tiloissa, myös Tuulisolmuksi tila on joskus nimetty, ja ainakin jäsenet sen tuolla nimellä ehkä parhaiten tuntevat. Iltojen aiheet ovat vaihdelleet perhonsidonnasta kalastustekniikoihin, reissuraportteihin, vavanrakennukseen, haavinrakennukseen, ampumapäiden tuunaukseen, erinäisten välinevalmistajien edustajien vierailuihin, jopa kalahattujen tekoon huovuttamalla. Kalastusreissuja on järjestetty vuosien mittaan monia esim. Norjan Finnmarkiin Langfjordelvalle, Pohjois-Karjalan suurille järville Puruvedelle ja Pyhäjärvelle järviharjuksen kalastuksen merkeissä. Tässä vain muutamia mainittuina. Ehkä perinteikkäimmät tapahtumat tällä hetkellä ovat kesäkuulla Kuhmoon Nivankoskille järjestettävä reissu sekä Ruunaan alueella, Siika- ja Murrookoskilla syksyllä järjestettävä seuran jäsenten välinen perhokalastuskilpailu. Yksi hienoimmista, itseasiassa ehkäpä hienoin tapahtuma, lienee monenkin jäsenen mielestä Kuurnan voimalaitoksen alapuolisella alueella tapahtunut järvilohen ja taimenen emokalapyynti yhteistyössä Riista- ja kalatalouden

tutkimuslaitoksen kanssa syksyllä 2011. Kaikkia yhteisiä tapahtumia on mahdotonta listata kuluvalta 30-vuotiselta ajalta, mutta on todettava, että toimintaa on ollut, ja tulee olemaan, aktiivista.

Puheenjohtajisto seuramme ensimmäisen puheenjohtajan ja perustajajäsenen Markku Ylösen jälkeen on ollut aikajärjestyksessä seuraavanlainen: Seppo Taskinen, Pekka Hyttinen, Ensio Karhu, Pasi Kettunen, Matti Kettunen, Reijo Ikonen, sekä allekirjoittanut. Seuran toimintaa viime vuodet johtaneena ja läheltä seuranneena olen laittanut merkille, että Joensuun perhokalastajilla on täydet mahdollisuudet viettää tulevaisuudessa 40-, 50-, jopa 60-vuotisjuhlia. Kaikki tuo riippuu työstä, jolla saamme seuratoimintaan mukaan lisää junioreita, jotka ovat seuratyön jatkumon tärkein asia. Tänä päivänä tilanne näyttää omiin silmiini valoisalta. Sidonta- ja kerhoiloissa käy ilahduttava määrä nuoria, innokkaita kalamiehen alkuja sitomassa perhoja ja kyselemässä asioista. Tänä päivänä osa noista

nuorista, jotka opin tuntemaan jo junioriaikoina, ja joita kuljettelin Kuhmossa ja Ruunalla kalareissuilla vuosien mittaan, istuu ja toimii seuramme hallituksessa päättämässä asioista, sekä osallistuvat sidontailtojen ym. ohjelman vetämiseen ja järjestelyihin.

Tätä kirjoittaessani eletään joulukuuta 2014. Allekirjoittanut on itsekin tullut pitkän tien perhokalastajana tähän päivään ajoista, jolloin asiasta ensimmäiset lehtiartikkelit luin. Alkuaikojen innostus pakastimentäytöstä kalastusreissujen päämääränä on laimennut. Nyt elämme murroksen aikaa. Asiat ovat muuttuneet parempaan ja tulevat toivottavasti muuttumaan vielä paljon. Keskustelu kalakannoista, kestävästä kalastuksesta ja omasta toiminnasta kalavesillä on saanut paljon uutistilaa. Sosiaalinen media, hyvässä ja pahassa, on ollut, ja tulee olemaan isossa osassa keskusteluun ja käytännönkin toimiin liittyen. Ja hyvä niin. Keskustelua ja kannanottoja tarvitaan, että asioihin saadaan pysyvää parannusta.

Juhlapuhe

Teksti **Markku Ylönen**

Hyvät perhokalastuksen Ystävät,

meillä on tänään ilo kokoontua keskelle Pielisjoen virtaa viettämään Joensuun perhokalastajien 30-vuotisjuhlaa. Olemme luonnonkauniilla paikalla ja meitä ympäröi kaunis Karjalan virta, jota pitkin eränkävijät ovat samonneet ikiajoista alkaen aina Torniojoelle ja Lapin latvavesille saakka.

Mutta kuinka viettymys perhokalastuksen saloihin seuramme osalta sai sitten alkunsa? Onneksi meidän ei tarvitse tutkailla tarkemmin varhaiskeski-aikaista Karjalan kauppaticien vaiheita tarkemmin, vaan voimme pitäytyä huomattavasti myöhäisemmissä ajankohdissa. Kuljettelen nyt Sinua arvoisa juhlavieras matkassani aina siihen hetkeen, jolloin seuramme kuoriutui suvannossaan ja aloitti matkansa niihin urotekoihin, jotka ovat ilmeiset.

Pohjois-Karjalan kasvattina kalastuskokemukset lapsuuden vuosina olivat varsin arkisia. Keväinen hauen pyynti kuului asiaan kesäisistä ahvenista puhumattakaan. Kaikkein antoisimpia retkiä olivat kuitenkin hiiviskelyt tammukkapurolle.

Ja ken lohikalaa on maistanut, on päässyt varmastikin käsitykseen, että mistähän noita nyt seuraa-vaksi suuhunsa saisi. Vuosien myötä voimien karttuessa ikimuistoinen ponnistus Karjalan laulumailta Lapin pyhälle virralle vihdoinkin mahdollistui. Edessä virtasi mahtava joki, eikä mikään puropahanen.

Ensimmäisen järkytykseni koin tuona elokuisena hetkenä Guttormin kesäpaikassa sateen rapistes-sa ja itikoiden takoessa niskavilloihin. Rantavitikossa raavaat miehet heiluivat puukkojen kanssa. Suuret oranssihehkuiset lohen halakset oli juuri sivallettu katseltaviksi ja kahdeksan litran sankkoon mahtui juuri ja juuri pää sekä yrstö.

En juuri muista mihin asetin vaatimattomat pyyntivälineeni, mutta varsin mielteliäänä rumpsuttelin rantakivikossa. Kovillehan se otti. Väärät vehkeet ja kotiin matkaa 1000 km ja rapiat.

Ja silloin kuin ihmeen kautta katseeni nauliutui maassa makoilevaan ainakin 3/0 lohikoukkuun. Nostin hiekkaisen vempelen käteeni ja huomasin, että silmukan puolelle oli sidottu mustaa karvaa ja vartta kiersi loistava metallilanka.

Tunnistamattoman pyyntivälineen tarkemmaksi selvittämiseksi palasin kalankäsittelypaikalle ja tiedustelin varovaisesti, että mikähän pyyntivehje mahtaa olla kädessäni. Ja välittömästi vakuutettiin, että kädessäni oli lohiperho, jolla lohta pyydetään ja että niitä kyllä saa ostaa kaupasta.

Seuraavana päivänä aamukahvin jälkeen tilanteen helpottamiseksi tartuttiin reippaasti Utsjoen kaupan oven kahvaan. Totta tosiaan olipa perhoja laitettu kalamiesten houkutteksi sievoinen nippu.

Ja mistään mitään ymmärtämättä, matkarahastoa varjellen, päädyttiin muutamaaan varmaan pyyntöön. 2/0 kenialainen Bucher oli perho, jossa oli näköä ja kokoa kaikkien ihmeteltäväksi. Materiaalia siis ainakin kolmeen perhoon. Tuolloin en käsittänyt, että liika on liikaa, vaan kallistuun liian puolelle. Tuo helmasynti on sitten kyllä seurailut mukana varsin usein.

Rannalla perhomaailman koettelemukset sitten alkoivat. Kuinka perho siimaan sidotaan? Kuinka se saadaan veden alle? Kuinka se saadaan uimaan köli alaspäin?

Ja niinpä saamen mies tarkasteli ostostani. Katse-li ja käänteli. Kysyi, että saako perhoa vähän virit-tää. Katselin suu auki kuinka puukon kärki taitavas-ti nyppi ja irroitteli siipimateriaalia tarrautui pak-suun kurkkuun ja puisteli kuin pystykorvavainaani metsokukkoa. Hyvä ettei itku päässyt.

Olisikohan pahan mieleni aavistanut tuo Tenon tun-tija, kun vihjasi, että ota pa yhteyttä Nils Lukkariin niin huolet hellittävät. Ja niin tehtiin. Jo seuraavana

syksynä läksi kirjeeni Kajaanissa postiauton kuljettajana toimineelle perhonsitojalle kaikkine toiveineen. Että saisi olla Jack Scottia, Green Highlanderia, ja muutama muu hyvä perho.

Myöhemmin saapui Nilsin kirje, jonka säästin jouluaatoksi. Kuusen loisteessa hyasinttien katveessa komeilivat lohiperhot odottamassa tulevaa kesää ja matkaa pohjoiseen.

Ensimmäinen titti Highlanderilla pyydettyä sitten sytytti sisälläni tulet, joita on ollut vaikea sammuttaa. Perhot ovat kauniita ja pyytäviä. Helppo pitää mukana ja tekevät katselijansa onnellisiksi.

Seuraavan Kajaanin soiton seurauksena päädyttiin Nils Lulkkarin opastuksella perhonsidontakurssin järjestelytoimiin. Perhonsidontakurssi järjestettiin Joensuussa 31.03. - 01.04.1984.

Kurssikutsussa todetaan:

”Kurssin aikana tutustutaan klassisten lohiperhojen rakenteeseen ja sidotaan edellä mainittuja perhoja. (Klassisissa lohiperhoissahan siipi on moniosainen, tasapainoinen, harmooninen kokonaisuus, joka on koottu siipiaineksista. Tällä kurssilla emme siis puutu karvasiiperhoihin, jotka ovat luku sinänsä).

Kutsuni tavoitti kymmenkunta sitoja. Kurssi pidettiin vanhassa, nyt jo puretussa Joensuun ortodoksien seurakunnan seurakuntasalissa. Löytämäsäni reseptilistassa on lueteltu:

Jock Scott
Black Doctor
Dusty Miller
Peuran yö
Neiti Maire

juhlapuhe

Siis aikamoinen yritys, mutta niin vain kurssi toimenpantiin ja todistuksessa komeili Nilsin Lulkkarin allekirjoitus.

Kuva Matti Kettunen

KURSSITODISTUS

säännöllisesti ottanut osaa Nils Lulkkarin järjestämään perhonsidontakurssiin. Kurssi on käsittänyt kuusitoista oppituntia. Kajaanissa 01.04.-84

Nils Lulkkarin perhokoulu

Antoisan kurssin jälkikeskusteluissa Nils Lulkari rohkaisi ryhtymään toimiin oman perhoseuran perustamiseksi. 07.05. kutsut perustavan kokouksen aikaansaamiseksi sitten lähtivät ja Joensuun perhokalastajien perustava kokous pidettiin 12.05.1984 ja paikalla tätä iloista tapahtumaa todistamassa olivat: Voitto Voutilainen, Lauri Härö, Reino Pitkänen, Taisto Leminen, Jouni Eronen, Markku Laakkonen, Olli Puhakka, Hannu Hulkko, Leo Räsänen ja Markku Ylönen.

Näin syntyi pohjois-karjalainen perhoseura, joka on ansiokkaasti toiminnallaan tehnyt tunnetuksi niin perhonsidonnan kuin kalastuksen saloja. Lukuisat sidontakurssit ja kontaktit ympäri Suomenniemeä ovat hioneet mestareitamme maailmanmaineeseen. Karelia Fantasy lohiperhorunoelma on varmasti meidän monien kiitos niille mestareille, jotka ovat pyyteettömästi tukeneet perhoseuramme pyrkimyksiä.

Nils Lukkarin kurssista alkanut opettajien sarja on huikaiseva. Tässä yhteydessä mainitsen erityisesti Lauri Syrjäsen, jonka toiminta niin perhonsidonnassa kuin kalastuksen opastuksen osalta on seurallamme ollut hyvin merkittävää. Hän oli Grand Dresser, Gentleman via River. Seuramme puheenjohtajat sihteerit ja eri toimijat ovat tehneet pyyteetöntä työtä seuramme hyväksi. Kaikki se toiminta on mahdollistanut tämän juhlapäivän.

Hyvät Juhlavieraat,

olemme perhonsidonnassa ja kalastuksen ystäviä. Meiltä joskus kysytään mikä saa vuosi vuoden jälkeen lähtemään perhovesille? Eikö kaupasta hankittu kala tulisi halvemmaksi? Tai kun ojemme perhon tuiki tuntemattoman käsiin katseltavaksi, saamme kenties ihmettelyn jälkeen suorasukaisen kysymyksen:

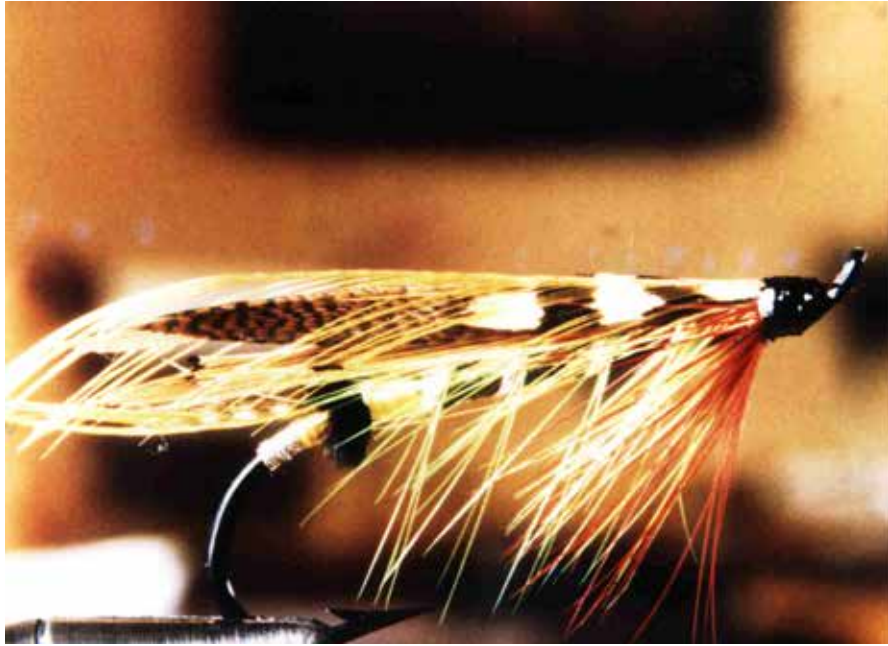
- Paljonko se maksaa? Niin?

Mikä on harrastuksemme anti? Kuinka perhokalastus palkitsee? Sitä on joskus syytä miettiä. Istumme jokipenkalla ja annamme katseemme kiertää rauhoittavassa maisemassa. Taivaan värit siivilöityvät virtojen pinnoille loihtien värien mykistävän leikin.

Valitsemme perhon ja asetumme osaksi virtaa. Olemme osa luonnon ihmeellistä todellisuutta.

Vapa, siima ja perho koskettavat todellisuutta, joka koskettaa meitä hellästi ja kauniisti.

juhlapuhe

**Klassisten
lohiperhojen
sidontakurssi
Joensuu 31.3.-1.4.1984**

Kurssilla sidontaa opetti
Nils Lukkari Kajaanista
Kurssilla syntyivät
seuraavat perhot:

Kummeli
Silver Doctor
Thunder and Lightning
Green Highlander
Santra
Jock Scott

Kuva: Green Highlander
(muunnelma)
Nils Lukkari

Kuva Pekka Hyttinen

Nalle Puh
Kuva Maarit Ignatius

MINUSTA EI TULLUT PERHONSITOJAA - muistikuvia vuosien varrelta -

Teksti **Matti Kettunen**

Pikku poikana innostuin heittokalastuksesta. Ensimmäisen virvelini ja ensimmäisen omaasaamani hauen myötä olin koukussa. Kalan päästeleminen verkoista tai katiskan tyhjentäminen kaloista veneen pohjalle ei ollutkaan niin hohdokasta kuin kalan tärppi ja sitä seuranneet lukemattomat väsyttelyt ilon kiljahduksineen, mutta myös katkerine pettymyksineen.

Perhokalastaja minulta tuli sattumalta. Kotivesilläni keväisellä lohisiimareissulla kalakaverini Heikin kanssa päätimme lähteä yhdessä Tenolle lohikalaan, ja sillä reissulla tuo Lapin joki kahlitsi minut ikiajoiksi. Ensimmäisten lohireissujen puukatlat vaihtuivat pian lohiperhoihin, joiden saloja minulle neuvoi Vetsikon kuulu perhonsitoja Jouko Lukkari. Ensimmäiset perholoheni sainkin juuri Joukon sitomilla lohiperhoilla.

Tuttavapiirissäni oli kaksi perhonsitojaa, nyt jo korkeammille lohivesille matkanneet Veikko Heiskanen ja Reijo Lievonen, joiden kummankin kalastustarinoita kuuntelin korvat höröllään. Lienenkö lehtijutun tai -ilmoituksen kautta kuullut Joensuuhun perustetusta perhoseurasta, ja niinpä avoimin silmin astelin tuohon minulle ennestään hieman outoon maailmaan. Kävin säännöllisen epäsäännöllisesti kerhoilloissa, joista minulle jäi päällimmäiseksi tunne, että olen oikeassa paikassa. Jokainen lohenkalastaja tai taimenenpyytjä tietää tunteen. Kohta arvatenkin olin seuran hallituksessa ja pian puheenjohtajanakin.

Olen elämäni aikana ollut jos monenmoisissa yhdistyksissä ja järjestöissä, mutta poikkeuksellisen yhtenäisenä näen Joensuun Perhokalastajien porukan. Intohimoinen harrastus, hyvät ystävät ja reilu meninki ovat taanneet seuran tulevaisuuden joistakin pienistä karilleajoista huolimatta. Kun katselee asioita taaksepäin, täytyy ihmetellä, kuinka paljon

erilaista toimitaa seura on järjestänyt vuodesta toiseen. Siihen on syynä innokkaiden ja tarmokkaiden puuhamiesten ja -naisten joukko omia vaivojaan säästelemättä. Harva yhdistys koko Suomessa on järjestänyt talkoovoimin näin onnistuneita perhonsidonnan SM -kilpailuja eivätkä perhokalastuksen SM -kisat Ruunaan koskilla ihan ”tuosta noin” -tyylillä hoituneet. Seuran aina MM-titteleitä saavuttaneet perhonsitojat kuuluvat alansa huippuosaajiin, mutta myös seuratyössä toimineet/toimivat jäsenet ovat kiitoksensa ansainneet. Seurassa ollessani olen itse kokenut, että seuran jokainen jäsen on arvokas. Muutenkin kuin rahastonhoitajan näkökulmasta. Kerhoillat omassa kerhohuoneessa, sidontakurssit, retket, Ruunaan perhokisat, Tampereen perhomessureissut, luetteloja voisi jatkaa vaikka kuinka.

Vaikka omistan perhokalastusvälineet, enimmänsen osan perhokalastusajastani käytän lohensoutuun. Omassa perhepiirissäni kumpikin pojistani on sitonut erinomaisia lohiperhoja, ja nimenomaan ottiperhoja. Kaunis silmää hivelevä maailmanluokan lohiperho voi olla miellyttämättä lohta, vaikka se arvostelutuomarin silmissä saisikin täydet pisteet. Perhorasiassani on toki useita ystävien tekemiä lohiperhoja. Omakohtainen perhojen sitominen on jäänyt harmittavan vähille, sillä aikaa ei tunnu riittävän kylliksi. Toisaalta olen kirjoittanut monesti aamuyön tunneille, aina aamun sarastukseen saakka, ja julkaisut yli 20 teosta; niin kertomuksia kuin tietokirjojakin. Puhtaasti perhokirja on tosin vain yhdessä seuran kanssa toimittamani Ruunaan perhokalastusopas. Joensuun Perhokalastajat -seuran nimenäkään ei kahlitse onneksi, että jokaisen seuran jäsenen tulisi olla perhonsitoja. Seuran ensimmäinen puheenjohtaja Markku Ylönen ja Tenon lohiperho -yhdistelmää voi

pitää perhoseuran lähtöpisteenä, mistä se on laajentunut nykyisiin mittoihinsa. Ensimmäisestä perhokurssin vetäjästä, tuolloin Kajaanissa asuneesta Nils Lukkarista tuli vuosien mittaan hyvä väärtini. Lauri Syrjäsen piipun tuoksun mielikuvat säilyvät läpi elämän, samoin kuin Veli Autin innostavat sanat perhon valmistutua. Tärkeitä ovat olleet kymmenet ystävät.

Joulukuun alussa olimme Helsingissä yhdessä Tero Ronkaisen kanssa Lohivaaput -kirjamme julkistamistilaisuudessa. Siellä maljapuheen pitänyt Mato Valtonen hehkutti perhokalastuksen hienoja hetkiä, ja puheensa loppuksi hän kohotti lasinsa kolminkertaisen eläköön huudon saatelemana. Joensuun Perhokalastajille ja sen jäsenille haluan kohottaa maljan niin menneiden vuosikymmenien kunniaksi kuin tulevienkin samoin saatesanojin:

- Eläköön, eläköön, eläköön!

HEMIN SIDONTAPENKISTÄ!

Teksti ja kuvat **Hemi Turunen**

Näin syksy ja talvi on hyvää aikaa ahkeroida sidontapenkkin ääressä täydennystä lohiperhorasioihin tulevan kalastuskauden reissuja varten. Noin 4 kuukauden päästä avautuu kalastuskausi omalla kohdalla kevätlohen eli Springerin pyynnillä. Tässä pari toimivaa perhomallia jotka ovat näyttäneet tehonsa aikaisemmilla matkoilla Skotlannin Ylämaalla Tay-joella. Ja eipä näitä kannata jättää pois rasiasta kesälläkään pohjoiseen mennessä, mm. Cascade on tunnettu ottipeli niin Finnmarkin kuin Kuolan niemimaan lohivesillä.

COPPER ASS muunnos

Alumiini tai kupariputki

Hela: Soikea kupari tinseli.

Pyrstö: Alla oranssi jääkarhu, päälle keltainen jääkarhu.

Runko: Litteä kulta tinseli.

Kierre: Soikea kupari tinseli.

Siipi: Musta bucktail, sivuille kultahologrammi flashabou.

Kaulushäkilät: Keltainen kukko sidotaan siiven alle, oranssi-kukko sidotaan siiven kiinnityksen jälkeen.

Pää: Punainen sidontalanka.

Koukku: # 4 - 8 2- tai 3-haara

Hela: Ohut soikea hopea tinseli.

Pyrstö: Oranssi ja keltainen jääkarhu, 2 kpl helmiäis crystal-hair.

Kierre: Soikea hopea tinseli.

Runko: ½ litteä hopea tinseli, ½ musta silkki.

Siipi: Alla musta bucktail, päällä musta kettu, 2 kpl hopea crystal-hair siiven mittaisena.

Kaulushäkilät: Keltainen kukko, oranssi kukko. Häkilät sidotaan siiven etupuolelle.

Pää: Musta sidontalanka.

CASCADE

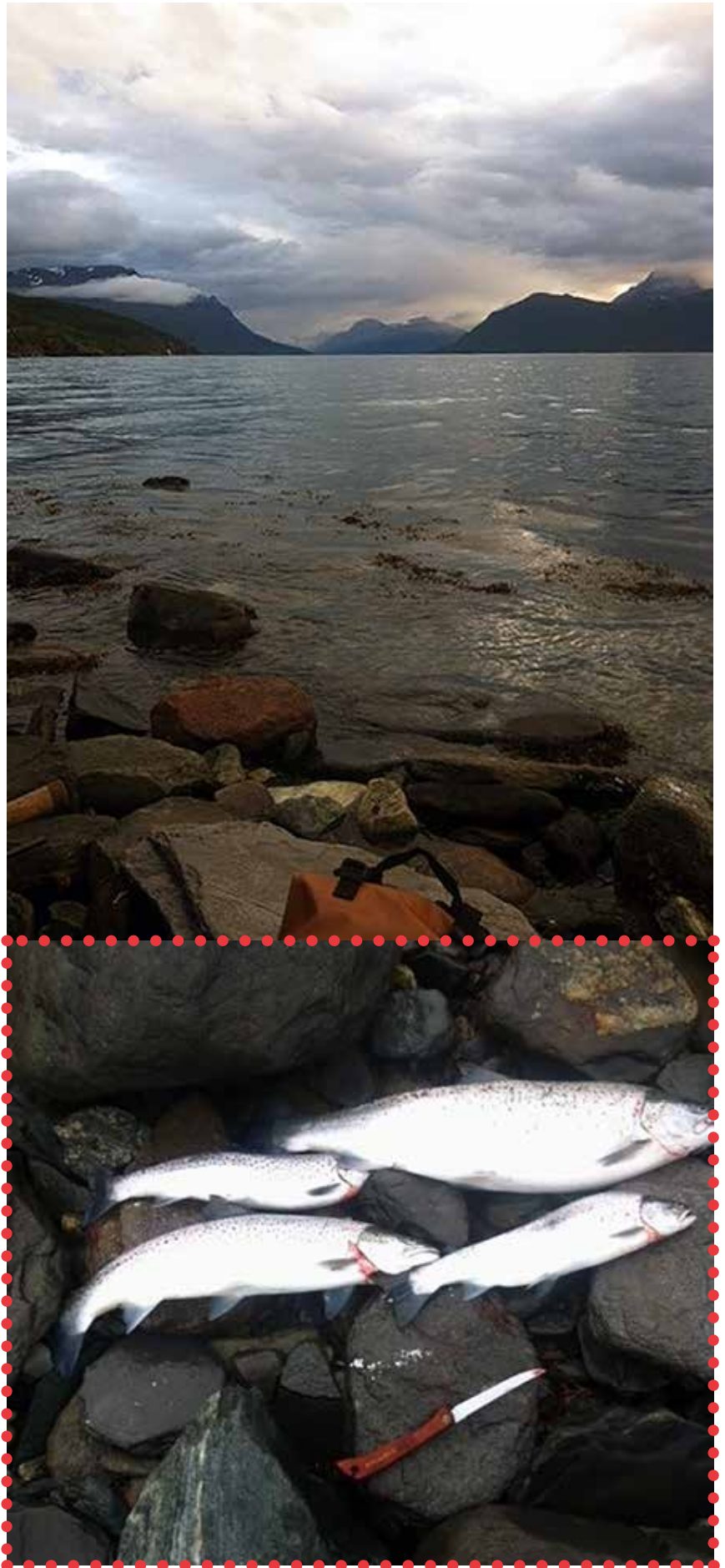
Skibotnin vuono

Elokuu 2014

Mertsarien ottipaikka.

Skibotn on kylä ja taajama Isovuonon kunnassa, Tromssan läänissä, Norjassa.

Se sijaitsee Lyngenin vuonoon kuuluvan Storfjorden-vuonon rannalla.

Kuvat Pasi Tukiainen

IKÄMIES RYHTYY PERHOKALASTAJAKSI

Teksti **Heikki Makkonen**
Kuva www.nostalgiprylar.com

Ei liene aivan tavallista, ainakaan yleistä, että joku ryhtyy perhokalastajaksi ikämiesiässä. Minulle näin kävi 43 vuoden iässä. Kalastusta olen kyllä harrastanut pikkupojasta asti. Vietin velipojan kanssa kesät mummolassa kolmisen kymmentä kilometriä Savonlinnasta, kirjaimellisesti korvessa.

Ensimmäiset kalastusvälineemme olivat matoonget. Haavelimme monta kesää virveleistä, joitten kuvia katselimme enon Nyt Nappaa -vihkosesta. Siihen aikaan ei sellaisia vehkeitä ostettu noin vain pikkupojille. Isä-ukko oli itse sen verran kalamies, että ymmärsi poikien tarpeet ja osti meille halvimmat mahdolliset virvelit, Abumatic 20 -kelat ja vavat. Mummolassa kiertelimme salolammilla onkimassa ja uistinta heittämissä. Hauet olivat olivat meidän lohiamme ja ahvenet harjuksia. Nyt Nappaassa oli kuvia myös kummallisista perhokeloista, joita emme pitäneet kala-vehkeinä ollenkaan. Kelakin niissä oli oudosti vavan alapuolella.

Aktiivinen kalastus jäi minulta, kun tärkeimmäksi harrastukseksi tuli jalkapalloilu. Kun sen lopetin, niin vielä meni kymmenisen vuotta veneilyn parissa. Aina se kalastus oli mielessä ja kalastinkin satumoisin, mutta uudelleen se nousi ykkösharrastukseksi, kun poikani "Jyke" ryhtyi kalastamaan. Jykekin aloitti kalastuksen virvelillä, mutta kiinnostui pian perhokalastuksesta ja liittyi Joensuun Perhokalastajiin. Minä katsoin sitä tuouhua ja totesin, ettei tuo onnistu minulta pitkän linjan uistimenheittäjältä.

Perhoseuralla oli, muistaakseni vuonna 1993, kalastusretki, jonne Jykekin oli lähdössä. Minäkin pääsin mukaan. Siellä silloinen puheenjohtaja sanoi minulle, että sinustakin tulee pian perhokalastaja. Minä totesin, että kyllä se minulle määrätty kalastuskiintiö täyttyy virvelin kampea pyörittäen. Loppukesällä olin Jyken kanssa Kainuussa Kaarneenkoskilla. Minä heittelin

uistimiani, mutta vähän veden aikaan ne tarttuivat jatkuvasti pohjaan ja vesikasvustoon. Sitteen ajattelin, että teenpä perho-ongen. Otin rikkoutuneesta pikku vaapusta koukut pois ja laitoin sen heittokohoksi ja sen perään tapsin perhoa varten. Sanoin Jykelle, että laitapa tuohon joku perho. Jonkun pupan tapaisen hän sitaisikin, ja minä lähdin kokeilemaan onkeani. Silläpä rupesikin tulemaan kaloja: pieniä ahvenia ja joku särki. Tuumasin että tämäpä vasta peli! Kerran taas kyllä kohoni perhoineen Kaarneen ylänskalalla, kun siihen tälläsi vähän isompi kala. Väsyttelin kalan kädet tutisten ja sain sen haavittua. 1,7-kiloinen taimen oli ensimmäinen perhokalani.

Perhokalastus alkoi kiinnostaa lopulta minuakin. Niinpä kerran Joensuun kaupunginkoskilla vaihdoin Ambassadeur-kelani vapoineen yhden kalamiehen kanssa perhovehkeisiin. Jyke opetti minulle heittämistä ja ensimmäisen perhoni sidoin uudenvuoden aattoiltana 1994. Joensuun Perhokalastajiin liityin, jos oikein muistan, vuonna 1995.

Carelian Queen

Resepti **Markku Ylönen**
Sidos **Heimo Turunen**
Kuva **Olli Koskinen**

Koukku: Partridge M 2/0

Hela: Ohut soikea hopea

Jatke: Musta silkki

Pyrstö: Kultafasaanin crest, päälle mustan kukonhäkilän siikasia

Vyö: Keltainen strutsi

Kierteet: Takaosalle ohut soikea hopea (5 kierrosta), etuosalle litteää hopea jonka taakse ohut soikea hopea (3 kierrosta)

Runko: Kaksiosainen; 1/2 takaosa keltainen silkki, takaosalla hunnut; kultafasaanin crest 3 kpl.

Väliwyö; musta strutsi, 1/2 etuosa musta silkki

Runkohäkilä: Etuosan päälle keltainen kukko

Kurkkuhäkilä: Harmaa helmikana

Siipi: Alla Tippet kaistaleet. Naitettuna; keltainen, musta, keltainen, musta, valkoinen hanhi. Päälle Mallard

Sivut: Viidakkokukko

Sarvet: Sinikeltainen macaw

Kaari: Kultafasaanin crest

Pää: Musta

Ruunaan kisaviikonloppu

Teksti & kuvat **Maarit Ignatius**

Perinteiset jäenten väliset kisat pidettiin 29. - 31.8.2014.

Liityin Joensuun Perhokalastajiin keväällä 2014 ja osallistuin innolla jäsenten välisiin Ruunaan perhokalastuskisoihin. Saavuimme Kuittisen Erkan kanssa Ruunaan Matkailun eräleiriin perjantaina. Muita ajoissa saapuneita oli, muun muassa Kettusen Jussi ja Karvisen pariskunta. Eräleiri, kisatukikohtamme, sijaitsee keskeisellä paikalla Murrookosken ja Siikakosken välissä. Kettusen Jussi oli käynyt jo kalassa ja loimutteli maistiaisiksi meille muille saamistaan kirjolohista eräruokaa. Vastaloimutettu lohi on parhaimmillaan heti nautittuna. Muita luonnon antimia oli mustikat ja puolukat, joita lähiympäristöstä kävin hieman poimimassa. Päivä väistyi, ilta hämärtyi ja saapui yö. Eräleiri hiljeni.

Lauantaiaamu sarastuu ja kisaajat heräilivät yksi toisensa jälkeen. Aamun aikana saapuivat loputkin kisaajat paikalle. Kisat käynnistyivät klo 12. Tämän vuoden kisakala oli ainoastaan kirjolohi. Mahdolliset taimenet piti päästää pois. Sää oli koko viikonlopun varsin suosiollinen. Minun perhonneittotekniikka vaatii vielä useita toistoja sillä heitot suuntautuivat itsepäisesti ja sattumanvaraisesti virtaan tai suvanton. En myöskään tiedä aina miten ja missä perho ui tai mikä perho olisi milloinkin niin sanottu ottiperho.

Kävelin pitkin rantoja ja valokuvasin niin kisaajia ja kalastustapahtumia kuin jokivartta ja luontoa yleensäkin. Ruunaata ympäröi mäntykankaat ja helppokulkuiset luontopolut. Liikkuminen on melko vaivatonta eikä eksymään pääse. Näin ja kuulin lintuja, jotka viihtyvät virtaavien vesien äärellä. Havaitsin myös, että erilaisia vesikasveja kasvaa Ruunaassa. Marjojen ohella metsästä oli poimittavissa sieniä. Vaikka oli jo elokuun viimeinen viikonloppu niin paikalla oli paljon muitakin kalastajia kuin vain seuran jäseniä. Paikoin lähes ruuhkaksi asti. Vaihdoin muutaman sana turkulaisten kalastajien kanssa. Heillä on joka vuosi näin kesän lopussa tapana käydä Ruunaalla kalassa.

Veden korkeus oli mielestäni jotakuinkin normaali. Ainakin niillä paikoilla joissa itse pääasiassa perhoa heitin, Murroon alaosassa ja "pölkylä". En ole innokas kahlaamaan, kun vesi on tummaa. Ruunaan vesi on melko paahnutunutta. Joten melko rantavedestä kalastelin.

Kalojen narraaminen ei itseltäni onnistunut – siimani eivät kiristyneet tällä kertaa. Poislukien paria maapallotartuntaa. Saatoin ehkä luulla muutamaan kertaan, että mulla tärpäs. Toiveajattelua vain.

Lauantai-ilta päättyi nuotiotarinointiin ja saunomiseen. Miehet vaihtoivat kokemuksiaan ja joku harmittelee leikkisästi niin karkuutuksia kuin kisasääntöjä. Iloisesta puheensorinasta päätellen ilmassa oli havaittavissa jonkinasteista hiprakointia.

Herätessäni sunnuntaiamuun on eräleiri melko hiljainen. Innokkaat kalamiehet ovat jo joella kalassa. Minä en enää perhovarustuksiin sonnustautunut vaan päätin kävellä pelkän kameran kanssa kalapaikoilla. Nuorisolla oli oma rinki Murroon yläosassa, niskalla. Satu in osuvasti paikalle, kun Kuosmasen Antin vapa taipui. Antti joutui ottamaan joitakin juoksuaskeleita kalan liikkeiden ohjaamana. Antilta pääsi riemukkaita kiljahduksia kuin myös muilta rannalla olijoilta. Tapahtumaa oli mukavaseurata. Tuovisen Lauri haavitti kalan. Tämän Tuikin kanssa on kuva tapahtumasta. Kaverukset iloitsevat Antin saaliista porukalla.

Kisa-aloittelijana voin sanoa, että kokemus oli siinä määrin koukuttava, että ensi vuonna myös minut nähdään taas kisailemassa. Ehkä meillä on silloin myös erillinen naisten sarja. Onhan seurassa tällä hetkellä peräti kaksi naisjäsentä. Eila ja minä. Ties vaikka ensi vuonna useampikin nainen. Lupaen myös opetella ennen seuraavia kisoja niin tekniikkaa kuin muita perhostukselle ominaisia taitoja.

Vaikka tiedän jo etukäteen, että tosipaikan tullen tuppaan unohtamaan hankitut taidot ja saadut ohjeet.

Kisat päättyivät sunnuntaina klo 12. Palkintojen jakotilaisuuden jälkeen siivottiin porukalla leirialue ja kukin lähti kohti kotiaan.

Palkintojenjako

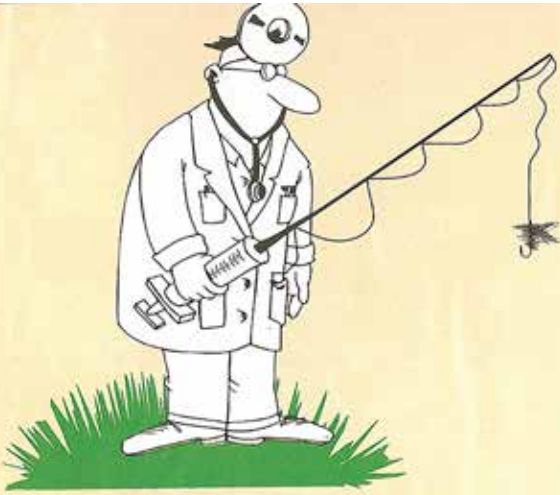
Lopputulokset:

1. Antti Kuosmanen 3020 g, 2 kirjolohta
2. Jari "hauki" Pitkänen 2450 g, 2 kirjolohta
3. Seppo Turunen 1540 g, 2 kirjolohta
4. Lauri Tuovinen 995 g, kirjolohi
5. Lassi Karvinen 975 g, kirjolohi
6. Jussi Kettunen 860 g, kirjolohi

Suurin kala: Jari Pitkänen, 1730 g, kirjolohi

Vuosien varrelta

Kuvat Pekka Hyttinen

Lääkärin määräyksestä

Bridge muunnos

Koukku: nro 12-2/0, uppoperho- tai lohiperhokoukku.
Hela: soikea kulta.
Pyrstö: kultafasaanin töyhtö.
Kierre: soikea kulta.
Runkohäkilä: musta kukko.
Runko: takaosa (1/2) violetti hylje tai vastaava, etuosa (1/2) musta hylje tai vastaava.
Kurkkuhäkilä: musta kukko.
Siipi: kaistaleet vaaleata, täplikästä kalkkunaa, joiden päälle kaistaleet tummaa mallardia.
Pää: musta.

Aina mukana ja joka reissulla myös vedessä.

Kun aloitat -aloita hyvin.

HYVISTÄ VÄLINEISTÄ HYVÄ ALKU
PERHOKALASTUKSELLESI

Laurin perhoja

Teksti Lauri Syrjänen, 1993

TERVE JA KIITOS VIIMEISESTÄ !

Oli hauska seurata kuinka oppilaiden ongelmat siirtyivät koukunvartta pitkin eteenpäin. Päivä lisää niin ne olisi saatu silmästä ulos. No pään tekoa voi itsenäisesti harjoitella.

Poikien taso on kova. Mikäli he tähänasti ovat ajatelleet kalan ottavan mielenhäiriössä heidän perhoonsa, niin nyt ajatus on muutettava. Kuten totesin, -on kalan vika jos ei ota.

KIHLAPERHO

Lanka:	valkoinen ja musta
Hela:	ohut soikea hopea
Perä:	rubiininpunainen silkki
Pyrstö:	crest
Vyö:	musta srutsi
Kierre:	soikea kulta
Runko:	1/4 keltainen silkki, 3/4 pakoitettu hopea
Runkohäkikä:	vaaleanvihreä kukko
Kurkkuhäkikä:	musta kana
Siipi:	vihreän bucktailin tummaa osaa
Pää:	musta

Toivon että nytkäntää, jos ei tähän niin sitten Tenon Kalkkisiin tai Teno ysiin.

Terveisiä kaikille ja vielä kerran KIITOS!

Lauri Syrjänen
Lauri Syrjänen

Kuva originalista Kihlaperhosta by Pauli Lämsä kirjasta **Wanhat suomalaiset lohiperhot.**

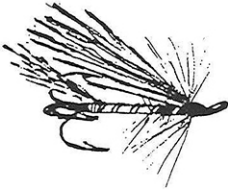

PUNAVYÖ BOMBER

Koukku: Lohipintaperhokoukku.
Lanka: Valkoinen.
Pyrstö: Valkoista vasikanhäntää.
Runko: Harmaata poron tai peurankarvaa, keskellä kapea punainen vyö.
Häkilä: Grissly-kukon satulahöyhen.
Sarvi: Valkoista vasikanhäntää.
Pää: Valkoinen.

TENON KALKKINEN

Lanka; Valkoinen ja musta.
Hela: Ohut soikea kultatinseli.
Pyrstö: Mallard-siikasia, seassa muutama karva kotimaista oravaa.
Kierre: Soikea kultatinseli.
Runko: 2/3 keltainen- ja 1/3 vihreäsilkki.
Häkilä: Rungon vihreällä osalla ruskea kukonhäkilä.
Siipi: Kotimaista oravaa.
Häkilä: Siiven eteen oliivin vihreä kukonhäkilä.
Pää: Musta.

DUSTY MILLER (karvasiipi)

Lanka: Valkoinen ja musta.
Hela: Ohut soikea hopeatinseli.
Perä: Keltainen silkki.
Pyrstö: Crest ja punaisia häkilähöyhenen siikasia.
Vyö: Musta strutsi.
Kierre: Soikea hopeatinseli.
Runko: 2/3 pakoitettu hopeatinseli 1/3 oranssi silkki.
Häkilä: Rungon oranssilla osalla oliivin ruskea kukko.
Alussiipi: Valkokärkinen orava.
Siipi: Sivuilla keltainen, oranssi ja punainen bucktail, jääkarhu tms.
Päällä ruskea bucktail, orava tms.
Häkilä: Siiven eteen harmaa helmikana.
Pää: Musta.

Reseptit: Lauri Syrjänen

Seuran jäseniä ”kummisetä” Lauri Syrjäsen opissa, 1995
Kuva seuran arkisto

Seuran ensimmäinen logo

Kuvat Pekka Hyttinen,
Matti Kettunen,
Erkka Kuittinen ja
seuran arkisto

10-vuotias

20-vuotias

25-vuotias

JPK vuosien varrelta -video katsottavissa osoitteesta:

<https://www.youtube.com/watch?v=cTfYjT2DqCQ>

PÖYTÄKIRJA

Joensuun perhokalastajien perustavasta kokouksesta

Kokousaika 12.5.1984 alkaen klo 9.00

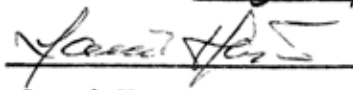
Kokouspaikka Sairaalakatu 11. Saapuvilla oli 10 kirjallisen kutsun saanutta osanottajaa. Liite 1

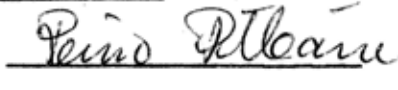
- 1§ Puheenjohtajaksi valittiin Markku Ylönen ja sihteeriksi Leo Räsänen.
- 2§ Pöytäkirjan tarkastajiksi ja äänten laskijoiksi valittiin Reino Pitkänen ja Lauri Härö.
- 3§ Keskusteltiin perhokalastuskerhon perustamisesta ja kerhon rekisteröinnistä. Puheenjohtaja esitti ponnen: Olemme päättämässä perustaa perhokalastusta harrastavien kerhon, jonka tarkoituksena on edistää ja kehittää perhonsidontaa ja perholla kalastusta. Kotipaikka tulisi olemaan Joensuu ja toimialueena Pohjois-karjala. Suoritettiin asiasta äänestys ja päätettiin yksimielisesti perustaa kerho. Toiminta päätettiin toistaiseksi panna käyntiin kerhoa rekisteröimättä.
- 4§ Keskusteltiin perustetun kerhon nimestä. Pitkän ja perusteellisen keskustelun jälkeen päätettiin nimeksi valita Joensuun perhokalastajat.
- 5§ Keskusteltiin kerhon toiminnasta ja valittavasta johtokunnasta. Päätettiin valita kuusi (6) jäseninen hallitus joka on päätösvaltainen kun neljä (4) jäsentä on paikalla. Puheenjohtajan tai varapuheenjohtajan on oltava paikalla. Hallitukseen valittiin Lauri Härö, Reino Pitkänen, Hannu Hulkko, Markku Ylönen, Jouni Eronen ja Leo Räsänen.
- 6§ Suoritettiin hallituksen ja samalla kerhon puheenjohtajan, varapuheenjohtajan, sihteerin ja rahastonhoitajan valinta. Puheenjohtajaksi valittiin Markku Ylönen, varapuheenjohtajaksi Lauri Härö, sihteeriksi Leo Räsänen ja rahastonhoitajaksi Hannu Hulkko.
- 7§ Kerhon nimenkirjoittajiksi valittiin puheenjohtaja, sihteeri ja rahastonhoitaja.
- 8§ Kokous antoi hallitukselle tehtäväksi laatia säännöt, jotka eivät ole ristiriidassa SUKL r.y:n sääntöjen kanssa. Lisäksi tehtäväksi annettiin jäsenten hankinta, tiedottaminen ja toimintasuunnitelman laatiminen.
- 9§ Päätettiin liittymis- ja jäsenmaksusta. Perustajajäsenet vapautettiin liittymismaksusta. Liittymismaksuksi päätettiin 100mk, alle 18 vuotiailta 50mk. Jäsenmaksuksi päätettiin 50mk vuodessa kaikilta.
- 10§ Jäsenten hankinta päätettiin suorittaa perustajajäsenten välityksellä.
- 11§ Päätettiin pitää seuraava kokous syyskuun 15. päivän jälkeen hallituksen erikseen ilmoittamana ajankohtana.
- 12§ Päätettiin kokous.

Kokouksen puolesta

Sihteeri

Pöytäkirja tarkistettu:

Lauri Härö

Reino Pitkänen

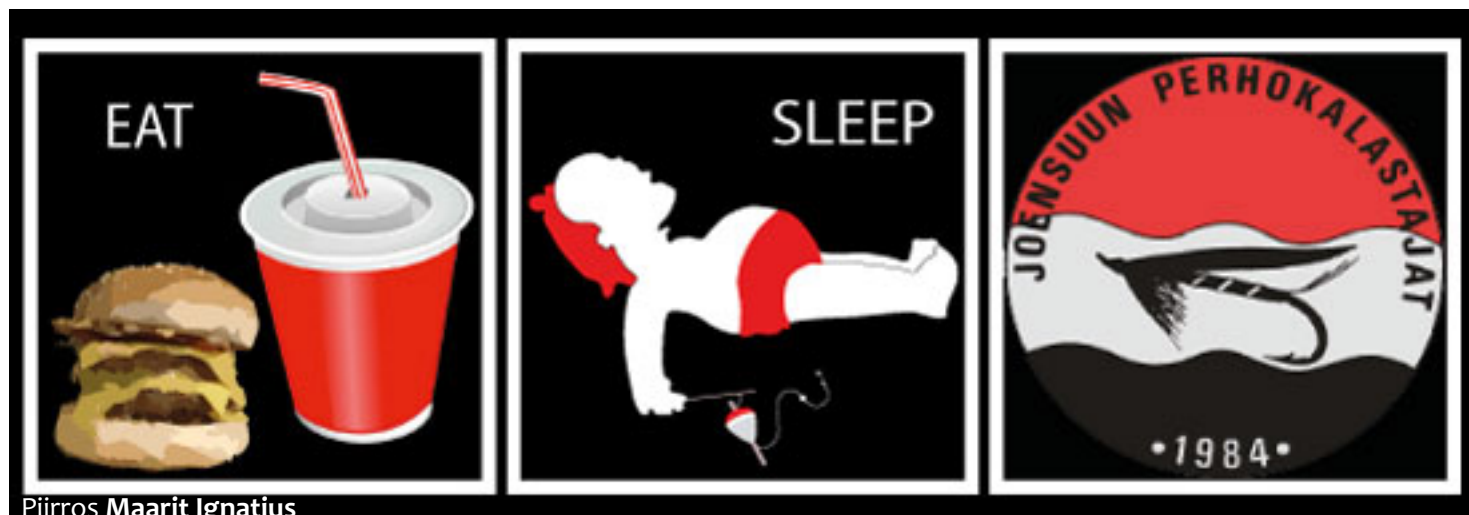
JOENSUUN PERHOKALASTAJAT

PERUSTAJAJÄSENET

Voitto Voutilainen	83750 Sotkuma
Lauri Härö	80210 Joensuu
Reino Pitkänen	80160 Joensuu
Taisto Leminen	80160 Joensuu
Jouni Eronen	80130 Joensuu
Markku Laakkonen	80710 Lehmo
Olli Puhakka	80420 Honkalampi
Markku Ylönen	80120 Joensuu
Hannu Hulkko	80220 Joensuu
Leo Räsänen	80230 Joensuu

LIFE IS SIMPLE

Keep calm and carry on - JPK is 30 years old

Piirros Maarit Ignatius

JOENSUUN PERHOKALASTAJAT RY

<http://joensuunperhokalastajat.net>

Yhdistys on perustettu 1984

Syyskokouksen päättämä hallitus vuodelle 2015

Puheenjohtaja Pasi Tukiainen 040 300 7852
pasi.tukiainen@saunalahti.fi

Varapuheenjohtaja Harri Jormanainen 040 825 7627
harri_jormanainen@hotmail.com

Sihteeri Heimo Turunen 040 584 2388
heimo.turunen@telemail.fi

Jäsen Sami Tirronen 044 040 1111
stirronen@gmail.com

Jäsen Jussi Kettunen 045 392 9906
jussi.kettunen@lahitapiola.fi

Jäsen Petrus Karttunen 050 492 8117
petrus.karttunen@gmail.com

Jäsen/rahastonhoitaja Lauri Aho 040 063 0422
lauriaho@hotmail.com

